

Uncut nad uncutima

Svi, di dojdén da dojdén, pitaju me za Šarka.

- Kako je? Je li se privika na grad? Čuvajte ga, nemojte da ga auto satare!

I kartoline prima sa novogodišnjin čestitkan i najbojin željama.

Njanci ne laje na pošćera nego mu maše repicon, a ovi ga gladi po glavi. Prolaznici na ulici se fermaju, falidu ga kako je lip, kako pametno gleda. Dica za njín trću. Mali Bruno koji jema svoju lipu dobru Lesi neće da je vodi u šetnju nego čin mu svrši skula trće vodit Šarka.

Svakoga će on zajebat, ka ča je i mene. A takoga lupeža, lopova, razbojnika, pokvarenjaka, glumca, hoštaplera, šminkera, ulizice, privaranta i simulanta svit još nije vidija! Sad kad smo ga pročitali, sad ona više na me:

- Ti si kriv, ti si ga ciloga ispizdija!

- Nisan ja njega nego on mene!

A onda, svaki gospodar izabere sebi pasa. A ja nisan Šarka izabra, ja nisan ni tija jemat pasa, nego je on izabra mene.

Pri tri miseca doveli su mi ga sa Brača šporkoga, smrdljivoga, mršavoga, gladnoga, dišperanoga, žalost ga je bila vidit. Fete suvoga kruva je guca ka krafene. I posli je brke liza.

A sad iz dana u dan reducira jelovnik. Neće kruv, čin ga vidi okriće glavu.

Guca je makarune, pulentu, rižu.

Bija je lud za njokima.

Stavin mu u zdilu makarune oli njoke.

Samo s nji meso obliže. I pazi mulac da ne bi slučajno njok zagriža.

Volija je i juvu sa cilin povrćen unutra.

Sad mu se gadi.

Još vridi ona starinska: rani sirotu na svoju sramotu!

Nikidan nas je pripa.

Mi obidvajemo, a on leži ispod stola. Ne diže se, ne dolazi pitat i gledat ča jimo. Stavim mu pod nos lipu kost. Meni je najdraže meso uz kost, ali okad je on, niman više ti gušt. Moran njemu dat.

Asti Boga, ni teleću bržolu neće!

Iz frižidera mu vadin kobasicu.

Ma kakvi, okriće glavu.

Od svega na svitu najdraži mu je sir. Donesen mu feticu olandeskog ementalera.

Ma kakvi.

Okinen fregulu paškoga koji san donija sa zanjega vijada. Štuf šta ga gnjavimo, pripomisti se u kantun uz vrata.

Asti Boga, ovo se razbolija! Bolestan mi je moj mali kompanjo. Ništa mi nije drago kad ni sir neće.

Ujutro ćemo ga vodit u veterinara.

Ona će zvat Rauniga.

Neću! Neću vodit bolesnoga kompanja do njegove ordinacije. Neka mu dojde u kućnu vižitu.

Posli podne san se sitija.

Oće li bar malo mlika?

Napunin mu škudelu mlika.

Bogami pije. Sve je popija.

Vratija mu se apetit. Počėja je jist. Ali sad neće više vodu, oće mliko.

Vičen na nj.

- Asti Boga, kompanjo, ko će pripravit pinez za tebe ranit! Morat ću duplo pisat!

Laje na me.

- Vau, vau, vau!

- Znaš ča ti je reka? – govori ona.

- Šta?

- Manje duvana i vina, pa će bit njemu za mliko.

Opali san ga nogon u prsi. On će meni doć moje vicje kontat! Zalogaje mi kontat!

- Ka da ti mene raniš?

Došli su i prijateji na marendu. Skuvali smo tingulet i polili šubjote.

Jimo šubjote a on mi nasloni glavu na kolino. Govorin mu:

- Manistra je. To tebi ni drago.

I da vidi da je manistra, prstima mu dan jedan šubjot. Proguca ga! Dan mu drugi. Liže brke, još bi.

- Ajde, fala Bogu, opametija si se.

Napunin mu pijatić manistre. Ni da takne.

- Ajde vazmi!

Okriće glavu.

Vazmen opet jedan šubjot i stavin mu prid justa. Omar guca.

I tako san ga pita dok nije sve izija.

Vodija san ga posli u Vlašku, neka on, otočanin, Bračanin, ćuti i druge vonje Dalmacije. U Trilju zatrka se malo po livadi uz riku.

I draži mu je suđuk od kaštradine.

Vozila nas je jedna fina gospoja i pri nego smo došli doma svratimo do njezine prijateljice.

A ona jema kujicu Megi, malešnu, smišnu. Čin smo ušli u tinel ta kujica, a nima jon još godina dan, poleti na Šarka, ali falila je vazest zalet i sa sve četiri noge skoči mu na kosti. Mali moj kompanjo zareži i otrese je se. Povonja je. Vidi da je žensko. A ona opet skoči i vozi, gusli, u trbuj mu, u glavu.

Inšempja se Šarko i gleda mene. Ka da pita:

- Koje je ovo čudo?

Pripa san se malo i ja. Ola kurbanjske kuće, još ćedu i mene ovod jebat!

- Amo mi ća, mali, dok je na vrime!

Domaćica puca od smija.

- Znate, jučer je prvi put vidila kako to pasi činidu. I sad misli da i ona mora tako.

A Šarko se izbezumija, nima kad pri uteć.

Neće nas više ta kuća vidit!

Eto kako živimo ja i moj mali kompanjo.

A vi, štoci, sad prosudite ko je koga ispizdija: ja njega oli on mene?

Pasje novelete, Split, 1995.